

КНИГА ЗВИТЯГ

рою «Чайка»

куреня імені Гетьмана

БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Кобилецько–Полянського ЗЗСО І-ІІІ ступенів

Великобичківської селищної ради

мудрість, шляхетність, відвага

Довідка про рій:

Назва рою: «**ЧАЙКА**»

Ройовий клич-гасло:

«Січ – мати, а Великий Луг – батько»

Девіз:

«Чайка летить, з шляху не зіб'ється
Чесний, сміливий всього доб'ється»

Ройове гасло-позивний :

«Сонце сходить – буде день!»

Герб рою:

Склад рою

№ з/п	Прізвище, ім'я, по - батькові	Рік народження	Обов'язки (ройова посада)
1.	Марущак Віталій Олегович	1987	Виховник
2.	Ватаман Іван Іванович	2007	Ройовий отаман
3.	Тайчук Павло Павлович	2007	Заступник ройового отамана
4.	Ясінчак Іван Іванович	2007	Хорунжий
5.	Глодян Валерій Васильович	2007	
6.	Кушнір Христина Богданівна	2007	
7.	Кайлер Рената Василівна	2007	
8.	Руснак Таїсія Ярославівна	2007	
9.	Химич Мирослава Василівна	2007	

мудрість, шляхетність, відвага

І частина **«Наш спадок»**

Проектна пошукова робота на тему:
*«Карпатські січовики. На стежках
історичних подій нашого краю»*

В листопаді 1938 утворилась **Організація Народної Оборони** — «Карпатська Січ» (ОНОКС), хоча перші січові

загони ще на початку 1930-х рр. почав формувати Дмитро Климпуш з Ясіня. Вони були звичайними протипожежними і культурно-просвітніми товариствами, як і в сусідній Галичині. Не було і потреби створювати українські збройні сили паралельні чехословацькій армії, адже вона справедливо вважалася однією із наймодерніших і найбоєздатніших у Європі.

Наприкінці 1930-х рр. різко загострилася міжнародна ситуація. Напади мадярських і польських терористів, антиукраїнська діяльність промадярської «п'ятої колони», бажання допомогти чехословацьким військам захищати територію краю, змусило уряд Августина Волошина прискорити процес створення місцевих збройних сил.

9 листопада 1938 р. в Хусті відбулися установчі збори ОНОКС, на яких було прийнято Статут організації.

На чолі організації стояла Головна команда: командант Дмитро Климпуш, заступник Іван Роман і штаб з осідком у Хусті.

Місцеві Січі з окремих сіл об'єднані були у районних командах, а ті знову підлягали командам округ, яких було 10: Хустська, Волівська, Тячівська, Рахівська, Іршавська, Свалявська, Середнянська, Севлюська, Перечинська та Великоберезня

нська, вони проводили військовий і політичний вишкіл (кільканадцять тисяч членів).

Крім того були створені гарнізони Січі, які склалися з елементу, що прийшов служити з різних українських земель, головно з Галичини, Буковини та Надніпрянщини, і лише частинно місцевих людей.

У 5 постійних гарнізонах Карпатської Січі провадився нормальний військовий вишкіл, а частина січовиків виконувала допоміжну службу в поліції чи прикордонній сторожі. Проводилася також культурно-освітня праця серед населення (артистична група «Летюча естрада» під керівництвом Анатолія Демо-Довгопільського), видавався тижневик «Наступ» під редакцією С. Росохи).

Серед старшин та в постійних гарнізонах була, крім місцевих, значна кількість галицьких українців (Зенон Коссак, Роман Шухевич («Щука») та ін.).

Після проголошення самостійності Карпатської України Карпатська Січ стала її національною армією (начальник штабу — полковник Михайло Колодзінський) і в березні 1939 року чинила збройний опір угорській армії. У цей час близько 2000 її членів було під зброєю; кілька сотень з них

загинули 13 березня 1939 року в боях з чехами, а потім — з угорцями.

На стежках історичних подій нашого краю

Урочище Кізій (Кузій) знаходиться за околицею с. Луг Рахівського району, на правобережжі Тиси. Наразі це Кузійський заповідний масив Карпатського біосферного заповідника, а частина – належить Великобичківському державному лісомисливському господарству.

Розташоване у межах лісового поясу на південно-східних відрогів Свидовецького хребта, відноситься до Марамороського кристалічного масиву. Тут розташована смуга юрських мармуроподібних вапняків, що утворюють численні скелі, серед яких виділяється Соколине Бердо. За переказами, у струмках-потоках Свинний та Кузій, що протікають через нього, впадаючи у Тису, у минулому віднаходили самородки золота, а пісок відносило на лівобережні пляжі Тиси, де теж його намивали. Найвищі вершини — Лисина (1409 м.), Менчул (1242 м.) та Кимпа (1089 м.).

Кузійський заповідний масив входить до складу транскордонного природного об'єкту Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО – «Букові праліси Карпат». Масив відрізняється своїми кліматичними умовами і характером рослинності. Тут закінчується суцільне поширення дубово-букових лісів. Специфічні кліматичні умови, що створилися під впливом теплих повітряних мас з Хустсько-Солотвинської улоговини, сприяють поширенню у цьому районі теплолюбних видів рослин. Основну площу займають дубові та букові ліси, дика черешня, граб тощо.

Кузійське урочище, ще з кінця XVIII ст. уподобали для полювання аристократи Австрії, а у 80-х роках XIX ст.

спадкоємець трону – кронпринц Рудольф Габсбург — спорудив тут мисливський палац. Кілька разів тут побував, а після його загибелі палац відвідували інші представники дому Габсбургів (Для зацікавлених, дивіться статтю краєзнавця Василя Поповича «Урочище «Кузій» на Рахівщині і спадкоємці трону Австро-Угорської імперії»). Згідно з переказами, приїздили імператорським потягом, що зупинявся на протилежному боці Тиси, де проходить залізниця, а переправу здійснювали човном (гадаю – паромом, прикріпленого тросом, бо переправа човном через бурхливу гірську Тису є практично неможливою).

Після Першої світової війни палац занепав і лише наприкінці 70-х років ХХ ст. на його руїнах спорудили невеликий мисливський будиночок, куди «на відпочинок» навідувались радянські високопосадовці. Тепер тут — природознавчий музей Великобичківського державного лісомисливського господарства.

Однак, наразі – про інше: Впродовж багатьох десятиліть це пречудове урочище ховало у собі страшну таємницю.

У ніч із 15 на 16 березня 1939 р. останні захисники Красного поля залишили місця боїв та почали рухатися на схід. Частина командирів розраховувала, що між селами Великий Бичків та Біла Церква, де гори звужують Тисянську долину до кількадесятметрового коридору, а з самих гір він добре прострілюється, проляже ще одна лінія оборони.

Для підсилення «другого фронту», комендант Карпатської Січі Великого Бичкова Павло Волощук, як розповідають люди, 15 – 16 березня здійснював мобілізацію сотень місцевих січовиків.

Вранці 16 березня у Великий Бичків приїхав Президент Карпатської України о. Августин Волошин. У церкві Успіння Пресвятої Богородиці він провів свою останню літургію на українській землі (у березні 1992 осередок Руху встановив при вході до церкви меморіальну дошку у пам'ять про цю подію), а у приміщенні Дружества – збори, на яких розповів про рішення Сойму, подальшу ситуацію та дав вказівку «другий фронт» не відкривати. Адже надії на перемогу над регулярними угорськими військами не було (у запіллі місцеві угорці, озброєні чехами, вчиняли заколоти та захоплювали владу), тож подальша оборона призвела б лише до додаткових жертв.

Після зборів Президент по мосту через Тису у Великому Бичкові виїхав у Румунію. П. Волощук, відмінюючи мобілізацію, затримався. Коли через певний час їхав по мосту, теж направляючись до Румунії, його застрелив один із місцевих угорських терористів.

...Карпатські січовики з Хуста відступали кількома колонами. Однак Буштину, Тячів та Тересву 16 березня уже контролювали угорські терористи, котрим чеські війська, залишаючи край, як зазначалося, передали зброю. Тож січовикам довелося обходити ці населені пункти, або прориватися з боями.

Найбільша колона, в яку входило близько 300 січовиків, проривалася на схід з боями. Так, біля Тячівських Лазів карпатські січовики розгромили групу терористів. Як пише учасник походу Євген Стахів (у роки II світової війни - керівник українського націоналістичного підпілля на Донеччині, яке Александр Фадєєв перебрехав на комсомольську

«Молоду гвардію»): «На нараді січових старшин 18 березня 1939 р. поблизу села Верхнє Водяне, які були в керівництві найбільшої відступаючої колони карпатських січовиків (близько трьохсот військових та чимало цивільних), і на якій було прийнято рішення переходити у Румунію, він (начальник Генштабу Карпатської січі М. Гузар-Колодзінський) – вирішив, як головнокомандувач, котрий ніс відповідальність за інших, має йти останнім, а оскільки не знає, яка доля відділів, що були у Торуні, на польському кордоні, і решти малих відділів Карпатської Січі, він залишається. З ним вирішили залишитися Zenon Kossak і для охорони Василь Дужий та Лата – два підхорунжих, які повернули назад, в бік Хусту...» Однак, наступного дня група була захоплена угорцями та розстріляна в районі Солотвини.

У ніч на 19 березня 272 карпатських січовики зі зброєю у руках та цивільні особи перейшли вбхід через Тису між селами Біла Церква та Великий Бичків на румунський бік, здали румунським військовикам зброю та були інтерновані.

На початку з ними повелися добре. Та вже через день румунські військові, всупереч міжнародному праву, передали їх у Великому Бичкові гортіївцям.

Можна уявити стан січовиків! Одна справа – мати зброю і могли відстояти себе, друга — бути, по зрадницьки, після того, як добровільно віддав зброю, переданим до рук ворога.

Гортіївці помістили січовиків у спортивний зал Великобичківської гімназії (нині – ЗОШ № 1), який перетворили у катівню (навіть через багато років плями крові проступали через неодноразову побілку на стінах, та, навіть, стелині). До них долучили і місцевих свідомих українців. Після жорстоких катувань дві групи

січовиків були розстріляні на околицях Великого Бичкова. Одна — в урочищі «Діброва», друга — в урочищі «Горі Поле». Окремо розстріляли також інженера Миколу Литвицького та учителя, відомого громадського і культурно-освітнього діяча Дмитра Остапчука. Лише невеликій частині катованих (у т. ч. — Є. Стахіву) чудом вдалося врятуватися.

Після здобуття незалежності України, за ініціативою місцевого осередку Руху, у березні 1992 р. при вході до спортивного залу Великобичківської середньої школи теж було встановлено меморіальну дошку. Також здійснене перезахоронення Д. Остапчука та М. Литвицького, встановлено Хрести на місцях розстрілів січовиків у зазначених вище урочищах, проведені панахиди за Вічну пам'ять героїв, що віддали життя за Україну. Було встановлено також меморіальну дошку на церкві, де свою останню службу на рідній землі провів о. А. Волошин. Через кілька років, на кошти великої патріотки с. п. Ніни Бечук, при вході до адмінбудинку Великобичківської селищної ради споруджено монумент, на якому вибиті імена односельчан, які полягли на Красному полі. У 2004 р. у парку ім. І. Франка споруджено пам'ятники М. Гузару-Колодзінському та П. Волощуку.

Однак, залишилося нерозкритою одна таємниця: де саме було розстріляна більшість карпатських січовиків, катованих у спортзалі. Адже, йти на те, щоб розстріляти таку масу людей таким чином, щоб про цей злочин довідалася громадськість, не наважилися би і гортіївці. Злочин їм необхідно було утаємничити.

Ще на початку дев'яностих, під час вищезазначених вшанувань героїв, у Великому Бичкові тривали розмови про те, що найбільш масові розстріли січовиків відбулися в урочищі Кізій (Кузій), що на околицях с. Луг, за кілька кілометрів від Великого Бичкова. Та конкретне місце ніхто назвати не міг...

У червні 2007 один із журналістів автомобілем їхав на Яблуницький перевал, де за сприяння влади Івано-Франківщини, щороку на могилах перепохованих карпатських січовиків, розстріляних угорцями та поляками у березні 1939 р., відбувається їх пошанування. У машині підвозив туди і бажаючих патріотів. У дорозі один із них, до того незнайомий йому мешканець В. Бичкова Олексій Руснак, обмовився, що знає місце розстрілу січовиків у Кізьому (Кузьому) та показав його. За його словами, воно йому відоме з дитинства, коли сусідські діти-угорці розповідали про те, що таємно говорили одне одному їхні батьки. Відповідно до його розповіді можна відтворити, що події відбувались наступним чином.

Позаяк вбивство військовополонених за міжнародним правом, зокрема Женевською конвенцією та й за тодішнім угорським законодавством, було злочином, тож масовий розстріл було вирішено зробити, вочевидь, у якнайбільшій секретності та із залученням якнайменшого числа виконавців. Отож для цього було віднайдене відповідне місце — метрів за 40 вище від гирла струмка Кузій, яке оточене з усіх боків крутими схилами (бердами), які унеможливлювали втечу та могли заглушити постріли.

Для цього була проведена певна підготовча робота. Позаяк, в умовах кінця березня, гирло струмка було заболочене, то, щоб вільно могли у його глиб заїжджати із шосе вантажівки, 25-30 метрів в'їзду були забруковані каменем (ця бруківка збереглася донині).

Таким чином, у кінці березня — на початку квітня 1939 р., упродовж кількох ночей вантажівки привозили сюди групи карпатських січовиків. Машини заїжджали в глибину гирла.

Січовиків, у котрих були зв'язані руки, виштовхували з машин, ставили під «бердом», засліплювали фарами автомобіля і розстрілювали з кулемета. Поранених добивали – із карабінів.

Умови рельєфу такі, що жоден відгомін пострілу нікуди не долинав. Чули постріли лише в околицях румунського Луга (із визначенням у 1919 р. кордону по Тисі, село Луг було розділено двома державами, наразі румунська його частина називається «Лунка ла Тіса» - Луг над Тисою. Мешкають там українці). Про це мені розповідала Ілляна Тулик, котра переселилася в український Луг наприкінці війни.

Після того, як розстріляли всіх, тіла стягнули до купи, засипали вапном, а частину схилу «берда», як розповідав

О. Руснак, підірвали вибухівкою, напевно, щоб не було потреби залучати значну кількість робітників для закопування гори трупів.

На прохання журналіста на цьому місці побував також Іван Пукман, лісничий Лужанського лісництва, котрий підтвердив наявність ознак штучного сповзання частини «берда».

Таким чином, ознаками, які підтверджують зазначені

свідчення О. Руснака, є:

- є «незрозумілим», для чого близько 30-и метрів берега струмка викладені бруківкою;
- рельєф місцевості не виключає того, що частина схилу була зсунута у результаті підриву. При цьому, можливо, дещо змінилось русло струмка, адже попередній стік був засипаний зсувом.

Минуло вже багато років. І наразі тут гарно, нагадує меморіал-сквер. Ніхто тут більше не смітить, жодних проявів вандалізму – не було, а щобережня греко-католицькі та православні (Київського патріархату – тепер ПЦУ) священники здійснюють тут панахиду, громадськість покладає вінки та квіти. Отож, якщо будете проїздити це місце, то можете зупинитися, віддати шану героям, які віддали своє життя за Україну, перепочити від дороги.

Проектна пошукова робота за 2022/2023 на тему:

“Пласт” за Карпатами”

Хлопці з лісу

У 1920-х “Пласт” на Закарпатті набув потужних обертів. Гуртки заснували в усіх найбільших містах – Ужгороді, Мукачеві, Перечині, Хусті, Тячеві, Рахові й Великому Березному. Кількість пластунів сягнула майже 1 000 осіб. А в 1929-му на Закарпатті навіть почала діяти структура Село-“Пласту”, яка залучила до українського скаутингу не лише гімназійну, а й сільську молодь.

Український пласт на Закарпатті

Один з організаторів “Пласту” в Карпатській Україні Леонід Бачинський у статті “Початки Пласту на Підкарпаттю” писав: “Перші кроки були тяжкі. Провідники були зовсім без фахової освіти, також не мали пластової практики. Керувала ними лише любов до народу і бажання влити національний ґрунт до пластової організації”.

Перший пластовий табір на Закарпатті відбувся на Говерлі 2–11 серпня 1922 року. Його учасниками були берегівські пластуни та Володимир Комаринський. Усіх таборовиків було 16. Вони через село Богдан піднялися на найвищу гору Закарпаття — Говерлу. 1922 року Говерла вперше побачила закарпатських українських пластунів.

У 1920–1930-х пластуни Карпатської України провели орієнтовно сотню таборів майже по всій території Закарпаття. Починаючи від Великого Березного, Сваляви, Хуста й аж до Кобилецької Поляни й Ясіні. Комендантами були Леонід Бачинський, Ростислава Бірчак, Михайло Бажанський, Корнило Заклинський, Анна Устіянович, Богдан Алиськевич та інші. А у Верхньому Водяному навіть організували стаціонарний Гуцульський табір. У таборах і зустрічах поряд з офіційним прапором ЧСР завжди вивішували синьо-жовтий стяг.

У 1938 році Центральна скаутська управа у Празі дозволила провести біля Сваляви, у Солочині, першу українську “Лісову Школу” – вишкіл для скаутмайстрів та інструкторів юнацьких таборів. Згодом всі її абсолювенти (випусники) першими поповнили лави “Карпатської Січі”.

Пластовий табір у селі Солочин, 1934 р.

В авангарді громадського життя

Пластуни брали активну участь у громадському та політичному житті Карпатської України. Вони були активними учасниками з'їздів народовецької (патріотичної) молоді в Ужгороді та Мукачеві, брали участь у з'їздах "Просвіти", організовували просвітницькі та антиалкогольні кампанії у селах. Допомогали з підготовкою виборів до Сойму Карпатської України, працювали на різних ланках в уряді, а пластун Вікентій Шандор став представником Уряду Карпатської України у Празі. Пластовий курінь "Нова сцена" під проводом братів Євгена та Юрія Шерегіїв перетворився на професійний театр.

Найвідомішим пластовим виданням в Карпатській Україні був журнал "Пластун-Юнак-Черкес", що видавали від 1923 до 1935 року. Його друкували трьома мовами – українською, чеською та угорською. Та у 1928-му видання втратило додаток "Юнак-Черкес" і стало "Часописом пластової молоді". "По довгій мовчанці ми знов забираємо слово і маємо змогу випустити у

світ друковані сторінки “Пластуна”, – напише головний редактор Юліан Ревай.

Похід пластунів на святі Матері, Хуст, 1936 р.

“Пластун” – найвідоміше, проте не єдине видання. У той час майже кожен пластовий курінь чи осередок мав свій друкований орган. До прикладу, був “Берегівський Пластун”, “Бичківський Пластун”, “Севлюський Пластун” (Виноградово), “Таборит”, “СКОБ”, “М’яв”, “Ватра”, “Мочарі”, “Карпати”, “На стійці”. Окрім того, виходило “Молоде життя”, авторами якого були Спиридон Черкасенко, Марійка Підгірянка, Улас Самчук, Василь Гренджа-Донський, Іван Ірлявський, Василь Пачовський. Ілюстраторами переважно були самі пластуни, окрім них видання оформляли молоді митці – Йосип Бокшай та Михайло Михалевич. Перший пластовий фотоальбом почав укладати курінний Василь Федак – журналіст та спортсмен, провідник I куреня Ф. Корятовича при гімназії в Ужгороді 1926 року.

Великий прихильник “Пласту” і сталий таборовик, письменник Василь Гренджа-Донський 1926-го написав п’єсу “Сиротина”, у якій дійові особи – пластуни. А Спиридон Черкасенко наприкінці 1923-го написав “Гімн закарпатських

пластунів”, що співають донині в кожному пластовому осередку від Австралії до США.

Пластове видавництво “Ватра”, що його zorganizував і провадив Леонід Бачинський від 1924 року, за п’ять років свого існування, без жодної допомоги, видало 23 книжечки у 38 100 примірниках.

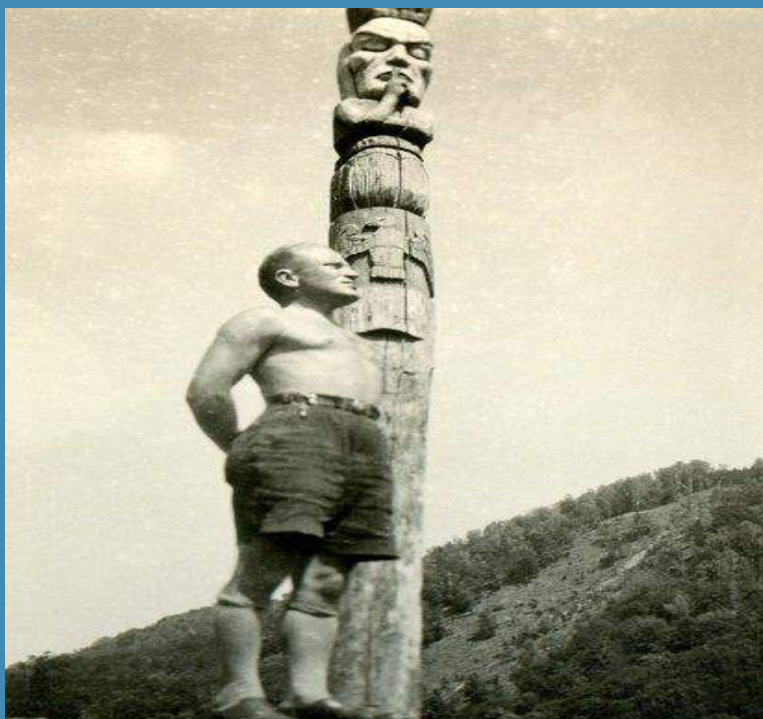
Старші пластунки

В оточенні ворогів

На Закарпатті “Пласт” завжди був об’єктом нападів як чеської влади, так і москво- і мадярофільської частини політиків Закарпаття. Велася інформаційна війна і проти організації, і проти її членів. Поширювали дезінформацію в ЗМІ, часто робили поліційні ревізії, розшуки, обшуки помешкань пластових провідників, конфісковували українську літературу, забороняли пластові виступи. Вороже ставилися і деякі директори, і професори середніх шкіл, при яких “Пласт” успішно розвивався.

Великої шкоди завдавали також і “свої”, які часто просто не розуміли ідейних основ “Пласту” і розцінювали його як якусь “розбійницьку” організацію. “Першою і основною

задачею пластуна є — любити свою батьківщину, свої звичаї й обичаї”, – писав скаутмайстер Леонід Бачинський, проти якого згодом також розгорнули окрему персональну кампанію з цькування.

Пластун у стійці, Закарпаття, 1930-ті роки

Березень 1939

Кр́асне Поле (тобто красиве, а не червоне, як дехто подає) – це поетична назва надтисянської рівнини поблизу Хуста. Так символічно назвав цю місцевість Степан Пап-Пугач, Комендант Українського Пластового Уладу Карпатської України. Саме на цьому полі судилось багатьом пластунам скласти найважчий іспит – своїми життями затримати угорського окупанта на кілька годин, доки в Хусті відбувався Сойм, а о. Волошин проголошував незалежність Карпатської України...

Хто би тоді міг уявити, що саме тут 28 серпня 1991 року, за кілька днів після проголошення незалежності України, колишній капелан Карпатської Січі о. Севастіян Сабол буде правити панахиду за полеглими героями.

II частина

Наші здобутки

мудрість, шляхетність, відвага

ОПИС ДОБРОГО ДІЛА

Одним з головних напрямків виховної роботи Кобилецько – Полянського ЗЗСО І-ІІІ ст. є патріотичне виховання, метою якого є формування в учнів національно-патріотичних переконань, високих моральних якостей, виховання нового покоління України в дусі відданості Батьківщині та її народу.

Кожен свідомий українець знає, що своїм чесним трудом він щоденно робить внесок у справу збереження і розвитку країни, особливо в найскладніші часи її життя. Найстрашніше для всіх

українців зараз – війна, зумовлена широкомасштабним нападом російської федерації на Україну. Наші батьки, брати і сестри беруть участь у бойових діях, захищаючи мирне життя, гинуть за свободу й незалежність України.

І наш святий обов'язок – допомогти воїнам, хто чим може. Саме це і є патріотизм у розумінні простих громадян, тобто нас із вами. І майбутня доля нашої рідної держави залежить від кожного із нас, від наших безкорисливих добрих справ.

Серед цих добрих волонтерських справ є і проведення акцій на підтримку воїнів Збройних Сил України.

Ми працюємо над тим, щоб діти не були байдужими, відчували потребу ділитися з ближнім, щоб кожен учень відчував себе причетним до почесної справи – допомогти бодай чимось нашим воїнам, завдяки яким у нас над головою мирне небо.

*Не втрачаймо віри в майбуття!
У світле й прекрасне життя!
Але щоб в суспільстві такому жити,
Спитай себе: «А що для цього зробив
я?»*

Україна переживає непростий час, найважчий з часів нашої незалежності. Але крізь усю цю колотнечу поступово прозирають контури майбутньої України – європейської держави, у якій мешкають свідомі громадяни, країни, яка безсумнівно стане членом НАТО.

За останні роки Україна зіткнулася з величезною кількістю викликів, від яких залежить її економічний і політичний розвиток, та і взагалі подальше існування держави, вільної, незалежної, цілісної і неподільної. Найстрашніше для всіх українців зараз – війна з російською федерацією, нечесна, підступна, алогічна агресія близького сусіда і колись «старшого брата» – росії. Тому майбутня доля рідної держави залежить від кожного з нас.

Для учнівського та педагогічного колективу Кобилецько – Полянського ЗЗСО І-ІІІ ст. такий напрямок, як патріотичне виховання був і залишається головним. Його мета – формування громадян-патріотів України, підготовлених до життя, з високою національною свідомістю, здатних побудувати громадянське суспільство на засадах справжньої демократії, толерантності та поваги до прав людини. Тому багато уваги приділяється формуванню та зміцненню цілісного світогляду здобувачів освіти, шанобливого ставлення до національних надбань українського народу, традицій, держави, нації.

Згідно програми національно-патріотичного виховання протягом навчального року проводяться різноманітні заходи, такі як:

- ❖ уроки мужності;
- ❖ тематичні лінійки до визначних дат в історії нашої країни;
- ❖ тижні пам'яті;
- ❖ вечори-реквієми;
- ❖ екскурсії до краєзнавчого музею;
- ❖ святкування знаменних дат.

Традиційним стало проведення святкувань Дня Збройних Сил України, Дня Соборності, Дня захисника України, Дня української писемності, «Козацькі забави», зустрічі з ветеранами Другої світової війни й учасниками бойових дій.

Регулярно проводяться акції пам'яті до Дня Примирення та Дня Перемоги, Дня пам'яті героїв Крут, Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав, Дня українського козацтва, Дня Соборності України, Дня Чорнобильської трагедії, Дня скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні, Дня партизанської слави, Дня пам'яті героїв Майдану, Дня пам'яті жертв голодомору, Голокосту в Україні.

Сучасний громадянин України має бути добрим, чуйним, не байдужим до чужого горя. З метою формування саме цих якостей в школі проведено: осінній ярмарок, вилучені кошти з якого були перераховані на рахунки ЗСУ, акцію по збору пластикових кришок, виготовлення привітальних листівок для захисників України, які боронять нашу державу, акцію «Підтримай нашу 128-у!»

Щорічно, взимку, в нашій школі проводиться фестиваль колядок «Гуцульська коляда», де ми колядуємо колядки зібрані від старожилів нашого селища та свято «Андріївські вечорниці», це свято спогадів традицій та культури рідного селища. Також вже традицією нашого закладу освіти є акція «Воскресни писанко», коли діти оформлюють писанки в різних стилях та виготовляють різні великодні композиції.

Ще одна невід'ємна складова світу – чисте довкілля. Де є чисто - є життя, бо це його еліксир здоров'я. Проблема забруднення навколишнього середовища знов і знов постає перед людством.

Кожного року, вивчаючи художню культуру рідного краю, учні абсолютно добровільно, приєднуючись до місячника з санітарного прибирання та благоустрою, зберігають частинку історії для наших нащадків. Врятувавши від бруду, пластику, скла 1 м кв. території, можна врятувати сотні життів. Тож ми залюбки долучились до акції «Чисте довкілля», «Голока». Їх метою є природоохоронна робота, спрямована на охорону і поліпшення стану водойм села. Допомогати нашому рою долучилися й інші рої, тож спільними зусиллями нам вдалося врятувати від забруднення краєвиди нашого села.

Джури рою «ЧАЙКА» неодноразово брали участь у шкільному осінньому благодійному ярмарку. Зібрані кошти були передані волонтерам, що опікують нашу 128 ОГШБр ЗСУ.

Підсумки, висновки та рекомендації

*«Мисли глобально, а дій локально!
Своєю маленькою конкретною справою
роби внесок в найблагороднішу справу –
допомоги ближньому, хто потребує
її в першу чергу!» –*

саме такі слова обрали джури рою «ЧАЙКА» Кобилецько – Полянського ЗЗСО у святій справі допомоги нашим воїнам та мирним жителям, які потребують допомоги. Практична діяльність учнів – це участь у побудові громадянського суспільства, громадська співучасть у добродійних акціях, набуття життєвого досвіду, єднання навколо практичних дій, можливість реалізувати патріотичний потенціал, а отже, змінювати життя в країні на краще. Беручи приклад з найкращих представників нашого суспільства, активістів, волонтерів, ми не залишаємося осторонь будь-яких справ на користь наших захисників, долучаються до патріотичних акцій. Це сприяє вихованню громадської позиції, таких моральних цінностей, як: милосердя, толерантність, взаємодопомога, працелюбність, формування всебічно розвиненої особистості. Нам своїми вчинками будувати, створювати, відроджувати нову Україну.

Участь у добрих справах сприяє активізації волонтерського руху серед сільської громади, об'єднанню спільних зусиль учнів, педагогів, органів місцевого самоврядування, що спрямовані на вирішення важливих проблем сьогодення.

Втілюючи в життя шляхетну мету допомоги воїнам, наш рій «ЧАЙКА» у корзину добрих справ поклав багато корисних заходів та акцій.

У кожную хвилину реалізації «Доброго діла» ми все більше усвідомлюємо нагальну необхідність бути справжніми патріотами своєї держави. Кожна з проведених акцій спонукає нас відчувати справжню любов і відповідальність за ближнього, а у серці кожного залишається слід добра.

Ми дуже вдячні тим відважним патріотам, які не бояться взяти зброю в руки й стати на захист України. Нехай береже їх Господь!

Ми плакаємо надію, що всі ці жахи скоро закінчаться, і ми будемо жити у вільній незалежній країні. І заради цієї високої мети ми будемо продовжувати вершити добрі справи на благо тих людей, хто найбільш їх потребує.

**СЛАВА УКРАЇНІ!
ГЕРОЯМ СЛАВА!**

мудрість, шляхетність, відвага

ФОТОГАЛЕРЕЯ

діяльності рою «ЧАЙКА»

**Україна: країна, яку ми любимо,
державна, якою ми гордимся!**

**Участь в акції
«Посади дерево!»**

Виховний захід «Вивчаємо правила дорожнього руху»

**Участь у фестивалі
«Віфлеємська зірочка»**

**Конкурс читців
до Дня
писемності та
мови**

**Істричні читання
«Гуцульська Республіка: хроніка
подій»**

**Участь в благодійній акції
«Діти-дітям»**

**Допомога пристарілим жителям селища.
Акція «Допоможи тому, хто цього потребує».**

Гра-вікторина «Як я знаю Україну»

**Виховний захід до Дня народження
Т.Г.Шевченка «Ну що б, здавалося, слова»**

«Козацькі забави»

Інтелектуальна мовознавча гра «Мово українська, мово солов'їна»

**Шкільний фестиваль
«Гуцульська коляда»**

Виступ до Дня Святого Миколая

**Проектна робота
«Україна вишивана»**

**Участь у шкільному фестивалі
«Школа має таланти»**

Участь у флешмобі «Ми за МИР!»

**Осінній ярмарок
Композиція "Осіння кав'ярня"**

**Поїздка в штаб 128 окремої гірсько-штурмової
Закарпатської бригади**

Виготовлення оберегів для наших воїнів - земляків

Джури рою "Чайка" зробили композицію до Великодня "Світле свято Великодня".

Джури рою плетуть маскувальні сітки для воїнів ЗСУ

Озеленення території навчального закладу багаторічними рослинами

**Екологічне виховання.
Виховна година на тему “Компостування
сміття”**

Це ми, рій «Чайка»!

Допитливі, активні, креативні і дуже талановиті діти. Ми любимо свою Батьківщину і свій народ! Вивчаємо нашу історію, традиції і звичаї!

Бережемо природу!

Примножуємо цінності нашого народу, краю, селища!

Ми - найкращі!